

— správně jen 10 a) — §u 344 tr. ř. namítá, že výrokem porotního soudu byl skutkové podstatě zločinu podvodu podřaděn čin, který nevykazuje všech pojmových náležitostí řečené skutkové podstaty. Přisvědčiti jí nelze, pokud se snaží dovoditi, že stěžovatelův čin je pouhým poklesem disciplinárním. Ani skutečnost, že byl stěžovatel nálezem disciplinárního dvoru ministerstva železnic ze dne 20. ledna 1923 uznán vinným přečinem podle §§u 18, 31, 33 a 95 služ. ř., nebyla na-prosto na překážku tomu, by totéž jednání stěžovatelovo nebylo samostatně stíháno a souzeno také jako trestný čin, spadající pod pravomoc soudní. Pochybnou jeví se naproti tomu správnost rozsudkového výroku, pokud se jím vyslovuje, že omylem, v nějž uvedl stěžovatel svým listivým činěním správu čsl. státních drah, měla tato na své majetnosti utrpěti škodu (2.000 Kč převyšující). Nehledě k tomu, že výrok nekryje se přesně s kladnou odpovědí porotců k osmé eventuální otázce a k šesté otázce dodatkové, dle níž způsobená škoda nebo škoda, ku které směřoval zlý úmysl pachatelův, činí více než 2.000 Kč, označuje se ve výroku tom jako cíl, který sledoval stěžovatel svým listivým činěním, aby vyrovnal schodek uhlí topírenského, nastalý zapůjčením většího množství vagonů uhlí toho topírnou v K. dopravnímu úřadu tamtéž. Zmateční stížnost namítá právem, že o škodě a ovšem ani o úmyslu, škodu způsobiti, nelze mluvit tam, kde šlo o pouhé vyrovnání schodku, který, nastáv v zásobách uhlí jednoho služebního odboru státních drah (topírný), vyvážen byl zároveň stejným přírůstkem v zásobách uhlí jiného služebního odboru těchto drah (dopravního úřadu), jemuž uhlí to bylo půjčeno. Že by onou škodou způsobenou, pokud se týče škodou, ku které směřoval zlý úmysl stěžovatelův, byla v otázce a v rozsudku míněna škoda, která způsobena byla oněmi činy obžalovaných Františka B-e a Karla Š-y, které rozsudkem podřaděny byly skutkovým podstatám zločinu zpronevěry podle §u 181 tr. zák., pokud se týče zločinu podvodu podle §§u 197, 200 tr. zák., je nemyslitelné, uváží-li se, že osmá eventuální otázka i rozsudkový výrok, vztahující se na stěžovatele, vylučují předpoklad, z něhož vycházel obžalovací spis, že stěžovatel jednal u vzájemném dorozumění s oběma dalšími obžalovanými. Není ovšem vyloučena možnost, že porotní soud minil škodou v osmé eventuální otázce i v rozsudkovém výroku, na ní založeném, jinou jakousi škodu, již se však z nejasného znění jak otázky tak výroku dopátrati nelze, takže není vyloučena také možnost výkladu, že jí míněn jest onen schodek uhlí topírenského, v němž však, poněvadž byl vyvážen přírůstkem v zásobách uhlí dopravního úřadu, spatřovati škodu, ať již správě čsl. státních drah skutečně způsobenou, nebo stěžovatelem zamýšlenou, bylo by právně pochybeno. Porotci mohli však po případě míti na mysli škodu, povstalou z činnosti stěžovatelovy tím způsobem, že nesprávným jeho vykazováním spotřeby uhlí byla umožňována zpronevěra Františkem B-em provedená.

Čís. 1619.

O významu a podstatě podmíněného odsouzení dlužno poučiti odsouzeného osobně, nikoliv prostřednictvím jeho právního zástupce (§ 7 nař. ze dne 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n.).

Sdílení společné místnosti nezakládá ještě cizoložného poměru ve smyslu Šu 502 tr. zák.

Důkaz dosud trvajících cizoložného poměru za účelem případného odnětí povoleného podmíněného odkladu výkonu trestu (§ 6 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.) lze provésti toliko novou žalobou soukromého obžalobce, nikoliv z úřední moci (§ 503 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 26. dubna 1924, Zm I 201/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Nařízením okresního soudu v Plzni z 8. ledna 1923, daným bez soukromé obžaloby Olgy G-ové z moci úřední četnictvu v L. na vyšetření cizoložného poměru mezi Viktorem G-em a Anežkou S-ovou porušen byl zákon v ustanovení Šu 503 tr. zák. a rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Plzni z 16. února 1923, kterým uloženo bylo okresnímu soudu v Plzni, by o návrhu Olgy G-ové na oduznutí podmíněného odsouzení Viktora G-a a Anežky S-é pro pokračování v cizoložném poměru jednal a rozhodnul ve veřejném sezení, dále pak usnesením okresního soudu v Plzni ze 14. května 1923, a rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Plzni z 6. července 1923, kterým provedeno bylo citované rozhodnutí z 16. února 1923, porušen byl zákon v Šu 503 tr. zák. a Šu 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Plzni z 22. září 1922 byli Viktor G. a Anežka S-á odsouzeni pro přestupek cizoložství podle Šu 502 tr. zák. podmíněčně se zkušební dobou 2 let. Zvláštním přípisem krajského soudu z téhož dne byl pak okresní soud v Plzni požádán, by oba obžalované poučil o významu a podstatě podmíněného odkladu výkonu trestu, odvolacím soudem jim povoleného. Úkolu toho zhostil se okresní soud tím způsobem, že dle záznamu spisového při roku dne 8. ledna 1923 u přítomnosti právního zástupce soukromé obžalobkyně Olgy G-ové poučení uděleno bylo obhájci odsouzených, jenž je vzal na vědomí s tím, že poučení to sdělí svým klientům. Naproti tomu učinil však ihned ještě při témž roku zástupce soukromé obžalobkyně Olgy G-ové návrh, by podmíněný odklad trestu byl odsouzeným odňat, poněvadž oba žijí nadále ve společné domácnosti a nedovoleném poměru. K nařízení okresního soudu v Plzni z téhož dne konáno o tom šetření četnictvem v L. a usnesením z 13. ledna 1923 byl návrh zamítnut, ježto pokračování spolužití ve společné domácnosti mohlo by býti předmětem nového trestního oznámení soukromé obžalobkyně proti odsouzeným, nikoli však podkladem pro rozhodnutí o odejmutí podmíněného odkladu výkonu trestu. Ku stížnosti soukromé obžalobkyně bylo usnesení to rozhodnutím krajského soudu v Plzni z 16. února 1923 zrušeno a okresnímu soudu v Plzni uloženo, by o věci, zachovávaje předpis Šu 8 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., znovu jednal a rozhodnul. Veřejné sezení odbýváno pak v přítomnosti zmocněnce státního zastu-

pítelství a právních zástupců obou stran dne 9. dubna a 14. května 1923 a založili zástupci obou stran seznamy útrat. Usnesením okresního soudu v Plzni ze dne 14. května 1923 byl zamítnut návrh veřejného obžalobce a soukromé obžalobkyně, aby podmíněný odklad trestu obžalovaným byl odejmut, a soukromá obžalobkyně uznána povinnou nahraditi obžalovaným útraty jednání o návrhu na zrušení podmíněného odkladu trestu. Dle odůvodnění tohoto usnesení nepodařilo se navrhovateli prokázati důvod, jehož se pro odnětí podmíněného odkladu trestu dovolával; výrok o útratách odůvodněn ustanovením §u 381 čís. 4 a 390 tr. ř. Stížnosti Olgy G-ové do tohoto usnesení vyhověl krajský soud v Plzni usnesením ze dne 6. července 1923 a změnil napadené usnesení v ten smysl, že se odsouzeným útraty právního zastoupení nepřisuzují a návrh jejich v tom směru zamítá, naproti čemuž uloženo ve smyslu §§u 389 a 381 čís. 4 tr. ř. odsouzeným, by rukou společnou a nerozdílnou zaplatili soukromé obžalobkyni útraty právního zastoupení v první stolici a útraty stížnosti. Dle odůvodnění tohoto usnesení neodpovídá skutečnosti názor prvního soudce, že udání soukromé obžalobkyně v příčině důvodu odnětí podmíněného odkladu trestu bylo vědomě křivé (§ 390 poslední odstavec tr. ř.), neboť soukromá obžalobkyně uvedla při roku dne 8. ledna 1923, že odsouzení pokračují v nedovoleném poměru i po odsuzujícím rozsudku, což bylo zprávou četnictva potvrzeno, takže nelze mluvit o vědomě křivém udání; dle téhož odůvodnění jest jednání o nařízení výkonu trestu součástí trestního řízení, jako je výrok, výkon trestu nařizující, součástí výroku o trestu; ježto soukromý obžalobce, jenž podle §u 8 zákona o podmíněném odkladu trestu musí býti vyslechnut, má vzhledem k tomu právo dáti se zastupovati právním zástupcem při jednání tom, tvoří útraty tohoto právního zastoupení součást nákladů na trestní řízení ve smyslu §§u 389, 381 čís. 4 tr. ř. a jsou odsouzení povinni útraty ty soukromé obžalobkyni nahraditi.

Postupu okresního soudu v Plzni dlužno především vytknouti toto: Uložil-li odvolací soud soudu nalézacímu, by obžalované poučil o významu a podstatě podmíněného odkladu výkonu trestu, mělo podle povahy věci a ve smyslu §u 7 prováděcího nařízení z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n. se tak státi vůči odsouzeným o s o b n ě, nikoli však prostřednictvím právního zástupce jejich při roku dne 8. ledna 1923, k němuž dostavil se i právní zástupce soukromé obžalobkyně Olgy G-ové, kterýž použil této příležitosti, že se protokolárně vyjádřil proti povolenému již podmíněnému odkladu trestu. Toto vyjádření nemělo vlastně míti právní účinek, ježto podmíněný odklad trestu byl již právoplatně povolen a pro nařízení výkonu trestu scházely té doby zákonné podmínky §u 6 zákona čís. 562/19. Zejména nebylo lze shledati podmínek v odstavci druhém citovaného §u 6 stanovených, že se totiž odsouzení v době zkušební oddali nemravnému životu, neboť zástupce soukromé obžalobkyně mohl ve svém vyjádření pouze uvést, že odsouzení bydlí spolu na zámku L., kde sdílejí společné místnosti. Tato okolnost však není takového druhu, by podřaděna býti mohla pod pojem »oddávání se nemravnému životu«, neboť společné bydlení a sdílení společné místnosti není ještě samo o sobě nemravným životem a

nezahrnuje v sobě nutně cizoložného poměru. Ten musil by po případě teprve býti prokázán. Cizoložství nemůže však podle §u 503 tr. zák. býti vyšetřováno a potrestáno z moci úřední, nýbrž pouze k žádosti uražené strany. Z toho následuje, že důkaz dosud trvajících cizoložného poměrů dal se vésti jen novou obžalobou soukromé obžalobkyně Olgy G-ové, kterážto obžaloba však podána nebyla. Neodpovídá proto také zákonu, když okresní soud nařídil četnictvu, aby vyšetřilo, zdali Viktor G. a Anežka S-á v L. pokračují v nedovoleném poměru, to tím méně, když okolnost, že odsouzení bydlí spolu na zámku L., nebyla odvolacím soudu neznámou, ale nicméně, povoliv podmíněné odsouzení, nevypravil ve smyslu §u 4 zákona pro odsouzené nějaké obmezení co do místa pobytu a způsobu života. Nelze míti za to, že obmezení takové obsaženo již jest implicitě v podmíněném odsouzení obviněných pro cizoložství, neboť zákon žádá v odstavci třetím §u 6 výslovně, by jednáno bylo proti uloženým obmezením, tedy stanoveným expressis verbis, a i pak by výkon trestu ihned nařízen býti nemohl, nýbrž teprve po napomenutí. Za tohoto stavu věci okresní soud právem vyslovil ve svém usnesení z 13. ledna 1923, že pokračování spoluzití obviněných ve společné domácnosti mohlo by býti předmětem nového trestního oznámení, nikoli však podkladem pro rozhodnutí a odejmutí podmíněného odkladu trestu. Teprve v případě nového odsouzení pro přestupek podle §u 502 tr. zák. nastaly by podmínky, aby rozhodnuto bylo podle čtvrtého odstavce §u 6 zákona, má-li totiž odložený trest býti vykonán. Odvolací soud, vyhověv rozhodnutím z 16. února 1923 dotyčné stížnosti soukromé žalobkyně, přehlédl onen zákonný předpoklad pro přípustnost vyšetření cizoložného poměru mezi Viktorem G-em a Anežkou S-ou a, nařídív o návrhu soukromé žalobkyně rozhodnouti ve veřejném sezení ve smyslu §u 8 zákona, porušil tím též ustanovení §u 503 tr. zák. Tím ovšem postrádá další řízení obou stolic i s rozhodnutím o útratách všeho zákonného podkladu.

Čís. 1620.

Slovensko a Podkarpatskou Rus nelze pokládati za cizozemsko ve smyslu §§u 5, 23, 24, 64, 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák.

Dodatečné udělení povolení k dovozu nevylučuje trestnost pachatele, jenž dovezl dobytek proti platnému a řádně vyhlášenému zákazu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1924, Zm II 17/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 23. listopadu 1923, jímž byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin podle §§u 5 a 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., zrušil napadený roz-